

„Oline har fortalt mig, at Gehejmeraadinden et Par Gange har været saa venlig at se ind til hende. Det har hun været saa inderlig taknemlig for.“

Jytte følte Ordene rettet til hende som en maskeret Bebrejdelse og blev lidt rød. Hun havde flere Gange foresat sig at se ind til Oline men stadig glemt det.

Fru Bertha bad ham tage Plads igen; men han sagde nu Farvel. —

„Har du set noget til Vilhelmine?“ spurgte Fru Bertha, da han var gaaet.

„Ikke siden Frokost.“

„Heller ikke til John?“

„Nej. Han ligger vel endnu og sover Middagssøvn,“ svarede Jytte, der igen havde givet sig til at kigge i Avisen.

„Der er noget, vi maa tale om; og lad os gøre det nu, da vi er alene! Du sagde den første Aften, vi var her, at du havde følt dig skuffet af Storeholt denne Gang og egenlig helst vilde rejse herfra. Jeg vil sige dig, det er gaaet mig aldeles paa samme Maade. Jeg føler alting saa uhyggelig forandret, og det piner mig. Jeg kan heller ikke holde ud at se paa John og Vilhelmine. Og denne Frøken Søholm er vist ikke saa enfoldig, som hun lader. Dersom du vil som jeg, saa tager vi herfra hurtigst muligt.“

Jytte havde i Overraskelse løftet Øjnene op fra Avisen. Nu sænkede hun dem igen.

„Hvor skulde vi saa rejse hen?“

„Vi kan jo f. Eks. tage til Fanø. Saa kan du bruge Badene der. Det vil du sikkert have godt af.“

„Men gaar det an for Johns Skyld? Det vil vist gøre ham ondt.“

„Aa, John har saa meget for i denne Tid. Ham er det saamænd ganske ligemeget, enten vi er her eller ikke.“

„Jamen bliver vi i hvert Fald ikke nødt til at vente, indtil Enslev har været her?“

„Det finder jeg ikke engang nødvendigt. Det mente du jo heller ikke selv forleden.“